

Sygnatura akt IV Ka 611/17 L., dnia 14 grudnia 2017 r.

Sygnatura akt oskarżyciela: KPP G. RSD 1190/17, RSD 1209/17, RSD 1223/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Legnicy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Konrad Wytrykowski

Protokolant: sekr. sąd. Antonina Kubienna

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy Piotra Wójtowicza

po rozpoznaniu dnia 14 grudnia 2017 r.

sprawy:

1. **G. Z. (Z.)**

s. A. i D. z domu P.

urodzonego (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 2 października 2017 r. sygn. akt II K 1133/17

2. **M. P. (P.)**

s. Z. i M. z domu Ć.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 2 października 2017 r. sygn. akt II K 1124/17

3. **P. K. (K.)**

s. M. i S. z domu Ź.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 60 ust. 1 Ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 2 października 2017 r. sygn. akt II K 1121/17

I. zmienia zaskarżone wyroki w ten sposób, że przypisane oskarżonym czyny kwalifikuje jako występki z art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych i ten przepis przyjmuje za podstawę prawną wymierzonych oskarżonym grzywien,

II. w pozostałym zakresie zaskarżone wyroki utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 20,00 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza im po 360,00 złotych opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 611/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Głogowie, orzekając w sprawach o sygn. akt II K 1121/17, 1124/17 i 1133/17 wydał w dniu 2 października 2017 r. wyroki wobec oskarżonych G. Z., M. P. i P. K..

Powyższe wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonych i stawiając zarzuty obrazy prawa materialnego w postaci art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz błędu w istotnych ustaleniach faktycznych, wniósł o zmianę zaskarżonych wyroków i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie tych orzeczeń i przekazanie spraw do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Legnicy na podstawie art. 34 § 1 kpk sprawy oskarżonych G. Z., M. P. i P. K. postanowił połączyć do wspólnego postępowania i prowadzić pod sygn. akt IV Ka 611/17.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Co do zasady apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie, zasadne okazały się wyłącznie co do zarzutu opisanego w punkcie 3) poszczególnych apelacji – zarzutu naruszenia art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie wtargnął na teren, na którym rozgrywane są zawody.

Z prawidłowych i niezakwestionowanych w apelacjach ustaleń faktycznych wynika, że poszczególni oskarżeni, nie okazując biletów i unikając poddania się kontroli, przez niezamkniętą bramkę dla osób niepełnosprawnych weszli na teren Stadionu (...) w G. na trybunę stadionu. Dokonując subsumpcji zachowań poszczególnych oskarżonych, sąd I instancji uznał, że wyczerpują one znamiona występkę z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 20 lipca 2009 r. Dokonana w zaskarżonych wyrokach prawnokarna ocena zachowań oskarżonych nie jest trafna. Strona przedmiotowa występkę z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych polega na wdarciu się na teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe, albo na nieopuszczeniu takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej. Zakres pojęcia "teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe" powinien być interpretowany wąsko. Nie obejmuje on całego stadionu, całej hali sportowej czy całego terenu umożliwiającego przeprowadzenie masowej imprezy sportowej, lecz tylko ich część sportową, na której odbywa się rywalizacja sportowa i na której nie powinni przebywać uczestnicy imprezy. Takim terenem będzie zatem murawa, na której grają piłkarze, tor po którym jeżdżą żuźlowcy, czy lodowisko, na którym odbywa się mecz hokejowy. Nie będzie nim natomiast sektor dla publiczności czy stadion lub inny budynek (teren) w ogóle (patrz Komentarz do art. 60 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych Cezarego Kąkola).

Reasumując powyższe uwagi, stwierdzić trzeba, że oskarżeni, wdzierając się na trybuny stadionu, nie zrealizowali znamion zarzucanego im występkę z art. 60 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych z 20 lipca 2009 r.

Nie sposób przy tym zaakceptować poglądu wyrażonego w apelacji (zarzut nr 5), że wejście oskarżonych na teren stadionu przez niezamkniętą bramkę dla osób niepełnosprawnych nie stanowiło "wdarcia się" w rozumieniu przepisów ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. "Wdarcie się" oznacza wejście wbrew wyraźnie wyrażonej woli uprawnionego. Nie może chyba ulegać najmniejszej wątpliwości to, iż wolą zarządzającego Stadionem było uniemożliwienie wstępu na imprezy masowe organizowane na Stadionie osobom nieposiadającym biletów wstępu lub stosownego zezwolenia. Oczywistym uzewnętrznieniem tej woli jest ogrodzenie tego obiektu i wyposażenie go w bramki. Wszyscy oskarżeni, wbrew obowiązującym procedurom i oczywistym dla każdego zasadom, nie poddali się kontroli bezpieczeństwa oraz kontroli biletów i w takich okolicznościach weszli na teren stadionu.

Prawidłowo ustalone okoliczności sprawy stanowią podstawę faktyczną do przyjęcia, że oskarżeni swoim zachowaniem zrealizowali znamiona występku z art. 60 ust. 1a ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Wdarli się bowiem na teren Stadionu (...) w G., na którym prowadzona była impreza masowa w postaci meczu piłki nożnej.

Z tych powodów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czyny zarzucone poszczególnym oskarżonym wyczerpują znamiona występku z art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i ten przepis przyjął za podstawę prawną wymierzonych oskarżonym kar grzywnien.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał pozostałe zarzuty apelacji obrońcy. W szczególności Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów sformułowanych w punktach 1, 2 i 4 poszczególnych apelacji sprowadzające się do kwestionowania przez obrońcę, że do popełnienia zarzuconych oskarżonym czynów doszło „w czasie trwania imprezy masowej”, a tym samym, że doszło do realizacji znamion ustawowych występku z art. 60 ust. 1 czy ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych. Nie budzi żadnych wątpliwości, że do wtargnięcia oskarżonych na trybunę stadionu doszło o godz. 16.15. Stadion był wcześniej w pełni przygotowany do przyjęcia kibiców i odbycia na nim imprezy masowej – meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami I ligi: (...) a (...). Jak wynika z ujawnionej w toku rozprawy odwoławczej notatki urzędowej (k.116), jak tylko pod stadionem pojawili się kibice (...), organizatorzy podjęli decyzję o otwarciu dla nich bramy parkingu. Tym samym o godz. 16.15, kiedy to doszło do popełnienia zarzuconych oskarżonym czynów, kibice ci zostali wpuszczeni za bramę parkingu. Ponadto oskarżeni dostali się na teren stadionu przez bramkę otwartą i przeznaczoną dla osób niepełnosprawnych. Oznacza to, że w krytycznym czasie organizator udostępnił już obiekt co najmniej dla tej grupy kibiców. W takiej sytuacji odwoływanie się przez apelującego do godzin wskazanych w oficjalnym komunikacie, czy też zgłoszeniu, nie może być uznane za przekonujące. Z punktu widzenia znamion występku przypisanego ostatecznie oskarżonym istotne jest bowiem to, kiedy rzeczywiście doszło do udostępnienia obiektu, nie zaś to, kiedy owo udostępnienie sygnalizowano w komunikacie lub zgłoszeniu, mającym w takiej sytuacji znaczenie techniczno-informacyjne.

Tym samym słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że do popełnienia zarzuconych występku doszło już w czasie trwania imprezy masowej. Dokonując bowiem interpretacji znamienia czynu z art. 60 ust. 1a ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, trzeba mieć na uwadze art. 3 punkt 6 tej ustawy, wedle którego ilekroć w ustawie jest mowa o czasie trwania imprezy masowej - należy przez to rozumieć okres od chwili udostępnienia obiektu lub terenu uczestnikom imprezy masowej do chwili opuszczenia przez nich tego obiektu lub terenu. Nie budzi żadnych wątpliwości że wdarcie się poszczególnych oskarżonych na teren Stadionu (...) w G. nastąpiło w związku z imprezą masową – zaplanowanym na ten sam dzień meczem piłki nożnej oraz że do popełnienia tych czynów doszło już po udostępnieniu obiektu uczestnikom imprezy masowej. Tym samym opisane wyżej zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione. Nie mają bowiem żadnego znaczenia godziny określone w wydanych decyzjach administracyjnych oraz zgłoszeniach dotyczących okresu w jakim przedmiotowa impreza masowa miała się odbywać, bowiem art. 3 ust. 6 ustawy wprost odwołuje się do zdarzenia rzeczywistego, jakim jest udostępnienie obiektu.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również zarzuty obrońcy sformułowane w punkcie 6 poszczególnych apelacji dotyczące mającego wpływ na treść orzeczenia błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż oskarżeni mogli usłyszeć komunikat nawołujący do opuszczenia stadionu. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy dokonał analizy przeprowadzonych dowodów i ocenę tę sąd odwoławczy w pełni aprobuje. W pisemnym uzasadnieniu wyroku, Sąd

I instancji poddał wszechstronnej analizie logicznej zebrane dowody, w sposób w pełni przekonywujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając na jakich przesłankach faktycznych oparł swoje przekonanie odnośnie do wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku, i dlaczego nie dał wiary pozostałym dowodom. Sąd I instancji opisał okoliczności, dla których, dokonując ustaleń faktycznych, oparł się o zeznania świadków powołanych w uzasadnieniach zaskarżonych wyroków i nie ma potrzeby by argumenty te powtarzać.

Wobec skierowania apelacji co do całości zaskarżonych wyroków, sąd odwoławczy poddał kontroli instancyjnej również orzeczenia o karze. W ocenie Sądu wymierzone poszczególnym oskarżonym kary i środki karne są adekwatne do stopnia ich winy i społecznej szkodliwości czynów oraz spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z wszystkich tych przyczyn orzeczono jak w wyroku, a o kosztach za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.